

[Anker Jørgensen.]

fredshed med, at beskæftigelsen i slutningen af 1969 har været i bedring. Men jeg vil på den anden side gerne gøre statsministeren opmærksom på noget, som han selvfølgelig godt ved i forvejen, nemlig at nok er arbejdsløsheden i 1969 mindre, end den var i 1968, men i 1968 var vi jo netop enige om, at den var urimelig stor. Den er stadig større og var i 1969 stadig større, end den var i det sidste socialdemokratiske, det hidtil sidste socialdemokratiske regeringsår.

Men arbejdsløshedsproblemet er et særligt problem også nu ude omkring i visse dele af landet, i det, vi næsten kunne kalde u-landsområderne inden for det lille Danmarks grænser. Der er det en kendsgerning, at lønniveauet er meget beskedent, og dér er arbejdsløshedsrisikoen størst; man lever på det laveste lønniveau, og man har den største arbejdsløshedsrisiko. Tilmed får man beskæring i understøttelsen i kraft af den nuværende 80 pct.s regel. Kravet om en egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste er ikke mindst et socialt retfærdighedskrav, og den vil ikke mindst være af betydning i de dele af landet, hvor risikoen for arbejdsløshed er stor. Dette krav har jo også hidtil og principielt, bl. a. i en betænkning, fået tilslutning fra et af regeringspartierne.

Boligsikringen, der var et led i boligforliget, taber lidt efter lidt sin værdi; det, der vitterlig var et socialt fremskridt, og som var en af de positive ting ved boligforliget, må, for at det kan bevare sin værdi, reguleres i overensstemmelse med pris- og lønudviklingen. Hvis vi ikke gør det, betyder det en langsom død for en af de sociale nydannelser, som alle siger de er begejstret for. Det var den lov, der gjorde det muligt for folk med små indtægter og flere børn at komme ind i det nye sociale byggeri.

Uroen, utilfredsheden på arbejdspladserne, næres i øvrigt af de tilkendegivelser og forslag, som regeringen er kommet frem med på det boligmæssige område. Man taler nu igen om huslejeudligning og siger di-

rekte, at der er behov for en yderligere forhøjelse af huslejen i den gamle boligmasse. De forhøjelser, der blev resultatet af vurderingerne og af boligforliget, er regeringen altså ikke tilfreds med. Denne regerings ministre bør nu holde op med at snakke huslejeudligning i den ånd, man nu gør det. Socialdemokratiet mener, at huslejeudligning skal ske ikke ved en yderligere forhøjelse af lejen i den gamle boligmasse, men ved en økonomisk og rationel indsats over for nybyggeriet.

Må jeg lige her i en parentes bemærke, at det ville være en god ting, hvis regeringen fik iværksat en undersøgelse af de åbenbart meget store avancer, som er resultatet af for høje priser inden for byggeelementfabrikationen. Jeg nævner dette, fordi det er en af de ting, som byggerapporten afslører. Jeg vil også i denne forbindelse understrege, at rentesikringsordningen må fastholdes, den må ikke angribes af regeringen, og boligfonden, som er angrebet, må billedlig talt genopbygges.

Byggeriets finansieringsproblemer og i øvrigt en lang række andre finansieringsproblemer i vort samfund og i vort erhvervsliv kan ikke klares uden en omfattende fondsopbygning. Det var det, den tidligere socialdemokratiske regering den 9. oktober 1967 fremsatte et forslag om, som faldt sammen med regeringen. Den svenske pensionsfond har nu passeret 30 milliarder svenske kr., det vil sige 45 milliarder danske kr. Af dette svimlende beløb er alene ca. 20 milliarder danske kr. placeret som kreditter i boligbyggeriet. Det er fondsdimensioner af sådanne dimensioner, som vi kunne have haft i Danmark, hvis man tidligere havde lyttet til os.

Det er i øvrigt interessant at bemærke regeringens interesse for den af de såkaldte byggevismænd afgivne byggerapport. Man har dog helt glemt, at byggerapporten peger på byggeomkostningernes udvikling i de sidste 10 år, og netop i en tid, hvor lønnen igen og igen bl. a. af statsministeren gøres til en afgørende ting i diskussionen, er det